

1

‘Dit is de allersaaiste zomer in de hele geschiedenis van de mensheid,’ verklaarde Oliver Vanderbeeker, die negen jaar oud was. Hij had een korte basketbalbroek aan met een oud blauw T-shirt, en zijn haar stak alle kanten op.

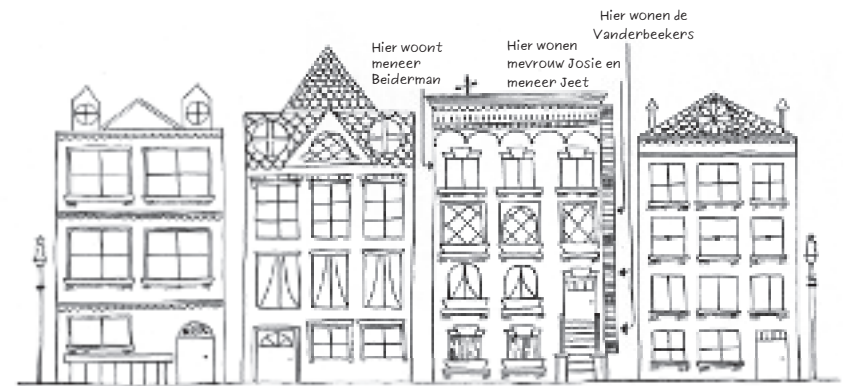
‘Maar dit is pas de eerste week van de zomervakantie,’ zei mevrouw Josie, de bovenbuurvrouw. De kinderen van het gezin Vanderbeeker, dat op de begane grond en de eerste verdieping woonde van een groot, roodbruin herenhuis in de wijk Harlem van New York, waren vaak op de tweede verdieping te vinden als hun moeder druk aan het bakken was voor haar klanten. Mevrouw Josie had krulspelden in haar haar en was bezig de stekjes water te geven die ze had gezaaid en die in bakken op de tafel in de eetkamer stonden. Toen ze klaar was, knipte ze een paar kleine paarse bloemen van een van de stekjes in de ven-

sterbank, zette ze in een vaasje en gaf dat aan Laney. ‘Schat, wil jij deze even aan meneer Jeet geven?’ vroeg ze.

Laney, vijf en een kwart jaar oud, de jongste van Oliver vier zussen, was lintjes om de oren van haar konijn Paganini aan het strikken. Ze had een zilverkleurige rok van glittertule aan, een paars T-shirt en rode glitter schoenen. Die schoenen hadden gladde zolen, dus ze schuifelde langzaam naar meneer Jeet toe, heel voorzichtig om geen water uit het vaasje te knoeien. Paganini hupte vlak achter haar aan en schudde zijn kop, waardoor zijn oren heen en weer zwiepten en de strikjes alle kanten op vlogen.

‘Hoe is het mogelijk dat je je nu al verveelt?’ vroeg meneer Beiderman. Meneer Beiderman was hun huisbaas en hij woonde op de derde verdieping. Hij was in zes jaar zijn appartement niet meer uit geweest, tot een halfjaar geleden, in december. Toen wilde hij het huurcontract van de Vanderbeekers niet verlengen, waardoor ze bijna hun huis uit moesten. Gelukkig hadden de kinderen Vanderbeeker hem zover gekregen dat ze toch mochten blijven. Nu probeerden ze hem over te halen om een keer mee naar buiten te gaan. Meneer Beiderman kwam bijna elke dag bij de Vanderbeekers en bij mevrouw Josie en haar man, meneer Jeet, maar hij was al die tijd nog nooit buiten geweest.

Oliver zat voorovergebogen in een zonnig-gele stoel

aan de keukentafel, met zijn ellebogen op het metalen tafelblad en zijn hoofd in zijn handen. ‘Er is niks te doen. Tenminste, niks wat ik kán doen.’

Oliver keek naar mevrouw Josie, die een schoendoos uit het hoge keukenkastje pakte. Er zaten wel tien medicijnflesjes in. Ze maakte ze een voor een open, schudde er pillen uit en deed ze in een bekertje. ‘Wat zou je dan graag willen doen?’ vroeg ze.

‘Met mijn vrienden appen,’ zei Oliver meteen. ‘Basketbal filmpjes kijken op YouTube. Minecraft spelen!’

Meneer Beiderman trok een zuur gezicht. ‘Die jeugd van tegenwoordig,’ mompelde hij, en hij ging verder met meneer Jeet voorlezen. Het boek ging over de geschiedenis van rozen in Engeland. Oliver zag dat de ogen van meneer Jeet bijna dichtvielen, waarschijnlijk omdat hij het doodsaaï vond.

Jessie Vanderbeeker, die over een paar maanden der-

tien jaar werd, zat buiten op de brandtrap voor het raam de biografie te lezen van een beroemde natuurkundige, Chien-Shiung Wu. Ze stak haar hoofd door het keukenraam naar binnen, tussen twee ranken klimop door die in de bloembakken van meneer Beiderman op de derde verdieping groeiden. Haar kroeshaar bleef steken aan de klimop, waardoor het leek alsof ze onder stroom stond. ‘Oliver, doe normaal!’ zei ze. ‘Je bent nog erger dan Herman Huxley.’

‘Herman Huxley?!’ sputterde Oliver tegen. Vergeleken worden met Herman Huxley was zoïets als vergeleken worden met kauwgum onder je schoen, of met een kwal in het water op een mooie zomerdag als je net bommetje wilt doen vanaf de steiger. Herman Huxley klaagde altijd over alles: over koud weer, over warm weer, zelfs over zijn gloednieuwe Nikes waar alle andere kinderen hun dierbaarste bezittingen voor zouden willen inruilen.

‘Yep,’ zei Jessie. Ze pakte haar mobiel, die ze een week geleden had gekregen, en met haar duimen typte ze een berichtje.

Oliver werd bijna groen van jaloezie toen hij Jessie met haar mobiel zag pronken.

Jessie praatte gewoon door terwijl ze op het scherm pje keek. ‘Je weet best dat ik deze alleen maar van papa en mama heb gekregen omdat ik dan met Isa kan praten.’ Ze verdween weer achter het groene gordijn van klimop.

Oliver keek boos haar kant op. Het was niet eerlijk. Isa, nóg een zus van hem, de tweelingzus van Jessie, was geselecteerd voor een of ander speciaal muziekkamp van drie weken; dat was vier uur rijden vanaf New York, maar daarom hoefden Jessie en zij toch nog niet allebei een mobiel te krijgen?

Hyacinth, zeven jaar, de zus aan wie Oliver zich het minst ergerde, zat op de armleuning van de stoel van meneer Jeet en probeerde een nieuwe breitechniek: alleen met haar vingers, zonder breinaalden. Ze had een draad wol om haar vingers gedaan en maakte ingewikkelde bewegingen. Ze had al een heel lang koord gebreid dat tot op de grond kwam. ‘Zeg maar tegen Isa dat ik haar mis en stuur haar een miljoen, nee een miljard kusjes. En zet er dan zo’n eenhoornplaatje achter en heel veel van die roze hartjes.’ Haar hond Franz, een basset, zat naast haar, nieste drie keer en duwde zijn snuit tegen Hyacinths voet.

‘Ha!’ zei Oliver triomfantelijk. ‘Ze kan niet eens plaatjes sturen op die stomme klapteléfono.’

‘Niet zo onaardig,’ waarschuwde mevrouw Josie. Ze gaf Oliver het bekertje met pillen – er zaten er wel honderd in! – en een glas water. ‘Wil je deze even aan meneer Jeet geven, schat?’

Oliver weekte zich los van zijn stoel en liep naar meneer Jeet. Meneer Jeet had zoals altijd een schoon wit

overhemd aan met een lavendelblauw vlinderstrikje en een grijze gestreken broek. Oliver snapte niet waarom hij zich elke dag *vrijwillig* zo netjes aankleedde. Zelf hield hij meer van een spijkerbroek met een T-shirt: hoe viezer de kleren, hoe fijner hij zich voelde. Hij zette de pillen op het kleine tafeltje bij de stoel van meneer Jeet, naast een ingelijste foto van Orlando, de twaalfjarige achterneef van hem en mevrouw Josie. Op die foto hield hij een beker vast die hij bij een techniekwedstrijd had gewonnen.

‘Waarom ga je niet basketballen?’ stelde mevrouw Josie voor toen Oliver weer naar zijn stoel sjokte.

‘Er is niemand,’ mompelde hij. ‘Iedereen is op kamp. Basketbalkamp.’

‘Angie niet, hoor,’ zei mevrouw Josie. Angie was zijn buurmeisje en vriendinnetje, en ze kon het allerbeste basketballen van de hele school.

‘Angie gaat ’s ochtends altijd naar zomerschool. Voor extra moeilijke wiskunde of zoiets geloof ik.’ Oliver huiverde.

‘Ik denk dat je moeder het heel fijn zou vinden als je je kamer ging opruimen,’ zei mevrouw Josie.

‘Dat heb ik vorige maand al gedaan,’ zei Oliver.

‘Of ga een boek lezen.’

‘Oom Arthur is de vorige keer vergeten om boeken voor me mee te nemen.’

Mevrouw Josie klakte meelevend met haar tong. Ze

wist dat Oliver altijd heel blij was met de maandelijkse voorraad boeken die hij van zijn oom kreeg, met alle verhalen die je je als kind maar kon wensen.

Meneer Beiderman stond op. ‘Ik moet even bij Prinses Liefie gaan kijken. Soms klimt ze in de gordijnen en dan kan ze er niet meer uit komen.’ Prinses Liefie was de kitten van meneer Beiderman, hij had hem van Hyacinth gekregen en Laney had de naam bedacht. Meneer Beiderman liep naar de deur.

‘Ik wil je wel leren breien,’ zei Hyacinth tegen haar broer. Ze hield het gebreide koord omhoog.

‘Als ik ooit ga breien, mag je me lek schieten,’ antwoordde Oliver.

‘Je mag Paganini en mij duwen op de touwschommel,’ zei Laney, en haar ogen begonnen te glimmen.

Oliver gaapte. ‘Veel te warm.’

‘Isa zou dat wel doen,’ mopperde Laney.

Mevrouw Josie tikte met haar vinger tegen haar kin. ‘Ooo, ik weet het!’

‘U gaat toch niet weer zeggen dat we een tuin moeten maken van dat stomme stukje grond naast de kerk, hè?’ vroeg Oliver terwijl mevrouw Josie op precies hetzelfde moment riep: ‘Jullie kunnen een tuin aanleggen op dat kale stukje grond naast de kerk!’

Dit idee van mevrouw Josie werd met veel boegeroep ontvangen.

‘Daar spookt het,’ zei Laney. ‘Dat heeft Isa zelf gezegd.’
Hyacinth knikte. ‘Ik vind het zelfs eng om erlangs te lopen. Isa zei dat de klimop die daar over het hek groeit je soms ineens kan vastgrijpen.’

‘Het spookt daar echt niet!’ riep Jessie. ‘Er is nooit wetenschappelijk aangetoond dat spoken bestaan.’

‘Hoe weet jij dat?’ reageerde Oliver. ‘Heb jij dat onderzocht?’

‘Stel je eens voor hoe heerlijk het zou zijn om op een warme dag ergens buiten te kunnen uitrusten,’ zei mevrouw Josie. ‘Daar zouden mensen zelfs groente kunnen gaan verbouwen! Ik weet zeker dat Drie-J het goed zou vinden.’ Drie-J was de dominee van de kerk.

‘Mist u het werk in de Hortus, mevrouw Josie?’ vroeg Jessie. Ze deed de klimop wat opzij zodat ze naar binnen kon kijken. Mevrouw Josie was gids geweest in de de Hortus van de Bronx.

‘Ja, dat mis ik echt,’ antwoordde mevrouw Josie. ‘Ik heb er 45 jaar gewerkt. Wisten jullie trouwens dat meneer Jeet en ik elkaar daar hebben leren kennen? Hij was er tuinman, en overal waar ik kwam dook hij opeens op. En zo is het gekomen.’ Ze keek glimlachend naar meneer Jeet. Die pakte telkens één pil tegelijk aan van Hyacinth en nam hem met een slokje water in. Hij trok elke keer een zuur gezicht. Hij moest ook wel heel veel pillen innemen.

‘Als jullie een tuin hebben, kun je allemaal heerlijke dingen planten voor Paganini,’ zei mevrouw Josie tegen Laney.

‘Ooo, dat zou hij geweldig vinden!’ antwoordde Laney. Paganini spitste zijn oren toen hij zijn naam hoorde en daarna sprong hij in een bloempot met een ficus. Mevrouw Josie tilde hem er voorzichtig uit voordat hij zou gaan graven en allemaal aarde over de vloer gooide, en zette hem bij meneer Jeet op schoot.

Meneer Jeet aaide Paganini’s oren met zijn rechterhand (hij had twee jaar geleden een beroerte gehad en kon zijn linkerarm niet goed gebruiken). Hij praatte daardoor ook heel langzaam. ‘Jij... boft... maar... konijntje.’ Hij boog zich wat voorover terwijl Paganini rechtop ging zitten en ze deden neussie-neussie.

Oliver legde zijn hoofd op het metalen tafelblad. Dat voelde heerlijk koel tegen zijn wang. ‘Een tuin is volgens mij heel veel werk.’

‘Herman Huxley!’ zong Jessie vanaf de brandtrap. ‘Je lijkt sprékend op hem!’

Oliver had genoeg van zijn zus met haar stomme commentaar en haar stomme mobiel. ‘Zeg dat niet steeds! Je snapt er niks van!’

‘Doe niet zo gemeen, je bent gewoon jaloers op mijn telefoon!’ riep Jessie terug, en ze klom door het raam naar binnen.

‘Jongens,’ kwam mevrouw Josie tussenbeide. ‘Hebben jullie zin in een kopje thee met een koekje?’

Maar Oliver wilde geen thee met een koekje. Hij wilde het laatste woord. ‘Waar heb jij trouwens een telefoon voor nodig? Je gaat niet op wetenschapskamp, dus jij hoeft niet naar huis te bellen. Isa vermaakt zich daar vast enorm zonder jou, terwijl jij je hier de hele zomer zit te vervelen.’

‘Oliver!’ riep meneer Jeet. Paganini sprong van zijn schoot op het kleed en kroop onder een stoel. Meneer Jeet probeerde op te staan, zijn gezicht was asgrauw en zijn armen beefden terwijl hij zich vasthield aan de armleuningen. ‘Alsjeblieft... Oliver... geen... ruzie...’ Maar voordat hij verder nog iets kon zeggen, zakte hij door zijn knieën en viel tegen Hyacinth aan.

‘Mevrouw Josie, help!’ riep Hyacinth, die meneer Jeet alleen met moeite overeind kon houden.

‘Jeet!’ riep mevrouw Josie, en ze liep haastig naar haar man toe.

De deur vloog open en meneer Beiderman kwam binnen, precies op het moment waarop meneer Jeet in elkaar zakte. Hyacinth viel opzij tegen het zijtafeltje en gooide het bekertje met medicijnen omver. De pillen vielen op de grond en rolden alle kanten op.